

Den forenede arabiske Republik betegnede Israels opfordring til direkte forhandling som en opfordring til arabisk kapitulation. Det eneste alternativ til den øjeblikkelige tilstand af aggression og krig ville være den nøje gennemførelse af alle bestemmelserne i sikkerhedsrådets resolution af november 1967. Først tilbagetrækning af Israels styrker til linierne før 5. juni 1967, dernæst anerkendelse af det palæstinensiske folks legitime rettigheder og gennemførelsen af FN's resolutioner om flygtningene, hvorefter disse kan vende hjem eller få erstatning; og dernæst skulle sikkerhedsrådet påtage sig adækvate garantier for fred og sikkerhed i Mellemøsten. Iøvrigt betegnedes De forenede Staters politik i Mellemøsten som militær, politisk og finansiel støtte til Israel i strid med pagten og til hinder for fred i området.

Jordan fremhævede, at det havde accepteret sikkerhedsrådets resolution af november 1967 og samarbejdet med henblik på dens gennemførelse, det vil sige tilbagetrækning af Israels styrker fra de besatte områder og etablering af en retfærdig og varig fred. Fuldstændig tilbagetrækning var en uafviselig forudsætning for yderligere konstruktive skridt mod fred. Israel havde obstrueret ambassadør Jarrings mission. Flygtningene måtte have ret til at vælge, om de ville vende tilbage til deres hjemstavn i 1948 eller have erstatning. Jerusalem var en integreret del af Jordan. USA's levering af phantom-jetfly til Israel kunne ikke retfærdiggøres.

Syrien afviste Israels forhandlingskrav som en afledningsmanøvre og angreb USA for betingelsesløs støtte til Israel. USA og Israel måtte gøre op med sig selv, om de ønskede en løsning, der var til gavn for de mellemøstlige folk, herunder de jøder, som havde et legitimt krav på at leve i Palæstina, eller om de ønskede en løsning med et Israel, som er „en amerikansk erhvervelse“. Arabernes mål var anerkendelsen og gennemførelsen af de arabiske palæstinenserers rettigheder. Den arabiske ungdom var desillusioneret og havde grebet til magt, som var den eneste udvej i mangel af nogen tilsyneladende vilje til at håndhæve ret.

Libanon beskyldte Israel for at nære ekspansive planer. Sikkerhedsrådets resolution af november 1967 gav en sjælden lejlighed

til en fredelig og ærefuld løsning på Mellemøstens problemer. Libanon støttede Den forenede arabiske Republik og Jordan i deres krav på fuldstændig gennemførelse af denne resolution, hvilket blev saboteret af Israel, som understod sig i at forlange sikre grænser til skade for andre landes sikkerhed.

Rundt om disse i Mellemøst-konflikten dybest involverede arabiske staters indlæg grupperede sig de øvrige arabiske landes udtalelser, spredt over et spektrum efter et mønster der nogenlunde svarede til deres almindelige kendte politiske orientering. Saudi Arabien bestred i realiteten — formodentlig ud fra sine religiøse forudsætninger — Israels ret til eksistens, og Kuwait samt Algeriet betegnede Mellemøstproblematikken som et kolonispørgsmål. Foruden de arabiske lande beskæftigede også andre muhammedanske lande sig med den af en australsk religionsfanatiker i august 1969 påsatte brand i Al-Aqsa-moskeen i Jerusalem og satte denne begivenhed i relation til Israels tilstedeværelse i den gamle bydel.

USA var af den opfattelse, at FNs idop-hørsresolutioner fastsatte de minimale betingelser, som måtte være til stede, hvis en løsning skulle opnås. Sikkerhedsrådets resolution af november 1967 anviste vejen til en løsning, der måtte være baseret på respekt for enhver nations suveræne ret til at eksistere inden for sikre og anerkendte grænser. Fred kunne ikke opnås på basis af væsentlige ændringer af kortet i Mellemøsten. Så længe en løsning ikke var opnået, kunne en aftale om begrænsning af våbenleverancerne til Mellemøsten hjælpe til at stabilisere situationen.

Storbritannien omtalte — ligesom USA — stormagtsforhandlingerne og ambassadør Jarrings bestræbelser. Hvis parterne på noget tidspunkt med Jarrings bistand kunne blive inddraget i drøftelserne, ville dette være en fordel. En løsning måtte pålægge alle parter ufravigelige forpligtelser til at leve i fred med hinanden og respektere hinandens grænser. En løsning måtte sætte alle bestemmelserne i værk fra sikkerhedsrådets resolution af november 1967, herunder bestemmelserne om tilbagetrækning og om en retfærdig og varig fred.

Frankrig mente, at kun samordnet international aktion kunne føre til formulering og gennemførelse af en løsning i Mellem-